

[Glistrup]

Men her efter fem forbandede år, der har knuget landet i sin favn med kulde og sult og savn, kommer altså det forslag, vi her behandler, som noget, der dog viser værkraftens spirende værk. Det kan så ganske sammenlignes med den anemone, Kaj Munk så spire frem den allerførste dag i marts af den frosne jord derovre i Vedersø.

En anemone giver ingen sommer, men det forslag, som SF har fremsat, trækker i hvert tilfælde udviklingen i den rigtige retning, og derfor fortjener det fuldstændig støtte hele vejen igennem.

Så vil jeg i øvrigt håbe, at både denne vårbebud og andre vårbebudere bliver gennemført inden for ganske kort tid, og det gør jeg af revens og af kærlighed til denne regering. Den vil nemlig ikke få nogen rar sommer 1988, hvis vi går ind i sommeren 1988 med dette fuldstændig umulige kartoffelkaksalveri, som er lige det stik modsatte af, hvad man påstår, nemlig, at det har at gøre med forbrugslån.

De, der vil drage fordel af, at SF's og andre forslag bliver forkastet, vil være forsideredaktørerne af landets dagblade, for de får en let sommer 1988. De kan give den ene skandalesag efter den anden, meget værre end Folkeferie- og Bolind-føljetonerne i sommeren 1987, om, hvad det er for noget makværk, som SF med en eufemisme betegner denne lovgivning som.

Men bevares, SF's forslag kan også forbedres, f.eks. på det punkt, hvor man siger, at hvis man har en krone mere i renteudgift, så skal man pludselig til at betale 500 kr. kontant i anledning af, at man har en renteudgift, der er 1 kr. større. Ifølge almindelig god skattelovsteknik, når man laver en sådan grænse, som SF gør her med de 500 kr., skal selvfølgelig i alle tilfælde de første 500 kr. fritages for denne reminiscens fra de fem forbandede år, som kartoffelpestloven er.

Kristian R. Kristensen (KRF):

Da Kristeligt Folkeparti ordfører i denne sag ikke har mulighed for at være til stede, skal jeg på hr. Glønborgs vegne sige, at Kristeligt Folkeparti på nuværende tidspunkt ikke kan være med til at ændre denne lovgivning eller vedtage det lovforslag, der er fremsat af SF. Men hvis der er nogen justeringer, som kan rette op på nogle af de skævheder, der måske er i den, så er vi indstillet på at arbejde med på det.

Preben Møller Hansen (FK):

Jeg kan kun sige, vi støtter lovforslaget.

Jens Thoft (SF):

Jeg skal først sige tak til de ordførere, der støttede forslaget, ikke alene Fælles Kurs' og Fremskridtspartiets – den lidt usædvanlige alliance med Fremskridtspartiet måske – men jeg vil gerne understrege over for dem, der ikke har forstået SF's politik på dette område, at administrativ galimatias, det er vi altså ikke tilhængere af, og renteaftigten, som den fungerer i dag, er administrativ galimatias, og jeg kan se, at de forenede antibureaukratiske partier i det mindste kan blive enige om en sådan bureaukratisk lempelse.

Til Socialdemokratiets ordfører vil jeg sige, at jeg håber da, at vi kan blive enige i udvalgsbehandlingen. SF er ikke utilbøjelig til at støtte den grænse på 1.000 kr., som jeg har set at Socialdemokratiet har foreslået for 1987, og jeg håber så også, at de betænkeligheder, hr. Stavad havde med hensyn til SF's grænse på de 500 kr. fremover, vil fordufte under udvalgsbehandlingen.

Til hr. Glistrup, som sagde, at forslaget kunne gøres bedre ved at lave et bundfradrag, vil jeg godt sige, at det løser ikke problemet; det løser i hvert fald ikke det problem, SF har ønsket at løse.

For det første forsvinder det administrative galimatias i form af hundredtusindvis af småkonti, som skal indbetales til pension, jo ikke, fordi vi fritager de første 500 kr. Det vil være færre end de 180.000 i dag, men det vil stadig væk være omkring de hundrede tusinde. Hvis vi laver et bundfradrag på 500 kr., vil den skatteyder, som skal indbetale 510 kr., altså komme til at indbetale 10 kr. på sin pensionskonto, fordi der jo var et bundfradrag på 500 kr., og det mener jeg er administrativt vanvid.

Endelig vil et sådant bundfradrag ikke løse et andet problem, som har været et væsentligt argument for SF, nemlig den sociale profil. Det er nemlig sådan, at den eneste måde, en række lavtlønnede grupper, som jeg ved har hr. Glistrups bevågenhed – det drejer sig om pensionister, om efterlønnere, om bistandsmodtagere – har mulighed for at skaffe længerevarende forbrugsgoder som køleskab, gasovn eller elovn eller fjernsyn på, er ved afbetalingskontrakter, og dér er det altså sådan, at udgør de samlede